Ο μέθυσος ιερέας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Οκτωβρίου, 2020

Ζει ακόμα ο επίσκοπος που διηγήθηκε τούτη την ιστορία. Είναι αληθινή ιστορία κι έχει βαθύ νόημα, γιατί αναφέρεται στην **προσευχή των ζώντων για τους τεθνεώτες. Οι προσευχές αυτές πάντοτε εισακούονται, μα πιο πολύ την ώρα της θείας λειτουργίας.**

Ο επίσκοπος που αναφέραμε είχε στην περιοχή του έναν ιερέα, τον παπα-Γιάννη, ευλαβικό και σ' όλους αγαπητό. Μάλιστα στην αγία πρόθεση αργούσε λίγο, γιατί διάβαζε πολλά ονόματα.

Είχε όμως ένα φοβερό ελάττωμα· του άρεσε το κρασί. Όσο καλός ήταν στα καθήκοντά του, τόση αδυναμία είχε στο πιοτό. Πολλοί του έλεγαν να κόψει αυτό το πάθος, το τόσο αταίριαστο σε λειτουργό του Θεού. Το καταλάβαινε κι ο ίδιος, έκλαιγε με παράπονο, έκανε μερικές προσπάθειες, αλλά σε λίγες μέρες άρχιζε πάλι τα ίδια.

Μια μέρα που είχε υποκύψει πάλι στο πάθος του, πήγε στην εκκλησία και, όπως ήταν μισοζαλισμένος, έβαλε «Εὐλογητός» κι άρχισε τη θεία λειτουργία. Παραχώρησε όμως ο Θεός και κάποια στιγμή παραπάτησε μέσα στο ιερό, οπότε του έπεσαν από τα χέρια τα τίμια Δώρα.

Πάγωσε απ' το φόβο του. Έπεσε κάτω κλαίγοντας κι άρχισε να μαζεύει με τη γλώσσα το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Ένιωθε την ενοχή να τον πνίγει, γιατί το έπαθε επειδή ήταν ζαλισμένος από το κρασί.

Πήγε στο επίσκοπο κι εξομολογήθηκε το φρικτό του αμάρτημα. Κι εκείνος την άλλη μέρα, ύστερα από πολλή περίσκεψη, κάθισε στο γραφείο του και πήρε την πένα στο χέρι. Έπρεπε να κινήσει τη διαδικασία για την καθαίρεση του παπα-Γιάννη, αλλά…

Εκεί που το χέρι του επισκόπου στεκόταν διστακτικό, βλέπει ξαφνικά σαν σε όραμα να βγαίνουν μέσ' από τον τοίχο του δωματίου χιλιάδες άνθρωποι. Είχαν μάτια πονεμένα και περνούσαν μπροστά του λέγοντας:

– Όχι, Δέσποτα, μην τιμωρείς τον παπά, μην τον καθαιρέσεις, συγχώρεσέ τον!

Περνούσαν αμέτρητες στρατιές ανθρώπων, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, καλοντυμένοι ή φτωχοντυμένοι, αληθινό συλλαλητήριο ψυχών. Κι όλοι χειρονομούσαν προς το μέρος

του, φώναζαν και παρακαλούσαν επίμονα:

– Όχι, Σεβασμιότατε, μην το κάνεις αυτό, μη διώξεις τον παπά μας! Αυτός μας θυμάται και μας βοηθάει σε κάθε λειτουργία, μας λυπάται αληθινά, είναι φίλος μας! Μην τον καθαιρέσεις! Μη! Μη! Μη!...

Κράτησε αρκετή ώρα αυτή η οπτασία. Ο επίσκοπος, έκπληκτος, παρακολουθούσε αυτή την ανθρωποθάλασσα να φωνάζει και να ικετεύει για τον μέθυσο ιερέα. Κατάλαβε πως ήταν οι ψυχές των νεκρών που μνημόνευε ο παπα-Γιάννης όταν λειτουργούσε. Κι αυτή η μνημόνευση τους ανακούφιζε πολύ, όσο το νερό τον διψασμένο στην καλοκαιριάτικη ζέστη. «Να η χειροπιαστή απόδειξη», σκέφτηκε, «πως οι προσευχές μας αναπαύουν τις ψυχές των νεκρών». Ύστερα έστειλε και κάλεσε τον ιερέα.

– Δε μου λες, παπα-Γιάννη, μνημονεύεις πολλά ονόματα στην αγία πρόθεση όταν λειτουργείς;

– Εκατοντάδες, Σεβασμιότατε. Δεν τα έχω μετρήσει.

– Γιατί το κάνεις αυτό και καθυστερείς τη λειτουργία; τον μάλωσε τάχα ο επίσκοπος.

– Λυπάμαι πολύ τους πεθαμένους, γιατί δεν έχουν από αλλού βοήθεια, παρά μόνο απ’ τις ευχές της Εκκλησίας. Γι’ αυτό παρακαλώ τον Ύψιστο να τους αναπαύσει. Έχω ένα βιβλίο και γράφω μέσα όλα τα ονόματα που μου δίνουν για μνημόνευση. Αυτή την τάξη παρέλαβα από τον πατέρα μου, που ήταν επίσης παπάς.

– Καλά κάνεις, συμφώνησε ο επίσκοπος, έχουν ανάγκη οι ψυχές. Συνέχισε να κρατάς την τάξη αυτή. Πρόσεξε μόνο να μην ξαναμεθύσεις. Από σήμερα δε θα ξαναβάλεις κρασί στο στόμα σου. Αυτός είναι ο κανόνας που σου δίνω. Είσαι συγχωρημένος.

Πραγματικά, ο παπα-Γιάννης ελευθερώθηκε οριστικά από το πάθος του πιοτού. Μόνο που στέκει στην προσκομιδή περισσότερο τώρα, μνημονεύοντας τα ονόματα των «τεθνεώτων».

("Θαύματα και αποκαλύψεις από τη θεία λειτουργία", 12η έκδ., Ωρωπός Αττικής, Ιερά Μονή Παρακλήτου, 2003)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr*)*